కాకిగోల

పులికంటి కృష్ణారెడ్డి

తుది శ్వాస వదిలేటప్పుడు ఎవరైనా వచ్చి 'ఈ జన్మలో నువ్వుచేసిన ఒక మంచిపనిచెప్పు!' అని అడిగితే - 'ఏ పార్టీకీ ఓటు వెయ్యకపోవడమే నేను చేసిన మంచి పని' అని చెప్పాలని నిర్ణయించుకొన్నాను.

నా నిర్ణయం బయటపడితే నన్నొక దేశద్రోహిగా పరిగణించవచ్చు. చట్టరీత్యా ప్రాసెక్యూట్ చేయించవచ్చు. నా యీ నిర్ణయం నలుగురికీ ఆమోదయోగ్యం కాకపోవచ్చు. కానీ నా నిర్ణయం మాత్రం యిదే! ఎందుకంటే?- అది చెప్పడానికే యిదంతా.

నేను పుట్టిన పది సంవత్సరాలకు దేశానికి స్వాతంత్ర్యం వచ్చింది.

స్వాతంత్ర్యం వచ్చిన పదేండ్లకు నాకు ఓటు హక్కు వచ్చింది.

నాకు ఓటు హక్కు వచ్చిన నాటినుండి జరుగుతున్న ఎన్నికల జాతర చూస్తూనే ఉన్నాను. ఆ జాతర్లలో పేలే నాటు బాంబులు... తెగే తలకాయలు.... పారేనెత్తురు.... చేతులు మారే నోట్లు... మూతులు నాకించే సారా పొట్లాలు తెలిసీ తెలియనట్లుగా తెరవెనుక సాగిపోతుంటే తెరముందు ప్రచారాలు... వాగ్దానాలు... నమస్కార బాణాలు... చేతులు కాదంటూ చేతులే పట్టుకొని ప్రాధేయపడడాలు అన్నీ గమనిస్తూనే ఉన్నాను. ఏ పార్టీ వాళ్ళు వచ్చినా చేతులు పట్టుకొనే అవకాశం వాళ్లకు యివ్వకుండా వాళ్లచేతులే పట్టుకొని 'అయ్యయ్యో! మీరు యింతగా అడగాలా? ఆ మాత్రం నాకు తెలియదా? నా ఓటు తప్పకుండా మన పార్టీకే! అంటూ అందంగా అపద్దం కూడా చెప్తున్నాను.

నా అపద్ధం దాదాపు మూడు దశాబ్దాలకు పైగా చలామణి అవుతూనే ఉంది. ఎన్నికల బరిలో దిగిన నాయకులంతా నా మాట నమ్ముతూనే ఉన్నారు. నమ్మకేం చేస్తారు? వాళ్ళు ప్రజలను నమ్మిస్తున్నది కూడా ఉత్తుత్త మాటల్తోనే గదా?

నేను అపద్ధాలు చెప్తూనే ఉంటాను. నాయకులంతా నమ్ముతూనే ఉంటారు. ఎన్నికల జాతరలు వస్తూనే ఉంటాయి. వచ్చినట్లు పోతూనే ఉంటాయి. ఈ జీవితం యిట్లానే గడిచిపోతుంది. నా నిర్ణయం నిర్ణయంగానే మిగిలిపోతుంది. అప్పుడు ఆ అంతిమ దశలో ఎవడైనా వచ్చి 'చెప్పు. ఈ జన్మలో నువ్వు చేసిన ఒక మంచి పని చెప్పు!' అని అడిగితే- 'ఓటు వెయ్యనని ఒట్టేసుకోవడమే నేను 'చేసిన మంచిపని' అంటూ గుండెమీద చెయ్యివేసి గుండె ఆగిపోకముందే చెప్తానన్న ధైర్యంతోనే ముందుకు సాగిపోతున్నాను.

అగ్గిపెట్టె తయారీనుండి అణుశాస్త్ర విధానం వరకు రాజకీయంతో ముడి పడినరోజులివి. ఈ రోజుల్లో రాజకీయ ప్రమేయం లేకుండా జీవితం గడపటం సాధ్యమా? అంటే - సాధ్యమే అనుకొన్నాను. కారణం నాది పరిమిత కుటుంబం. అంతకంటే నా అవసరాలు పరిమితం!

మేము యిద్దరం. మాకు యిద్దరే!

అబ్బాయి తెలివైన వాడు. ఏ తరగతిలో అయినా మొదటిశ్రేణిలో మొదటివాడు. వాడికొక ఉద్యోగం. అమ్మాయికి ముక్కూ మూతి చక్కగా ఉన్నాయి. ఆ అమ్మాయిని ఒకడి చేతిలో పెట్టడం. కష్టసాధ్యం కాదనుకొన్నాను.

అక్కడే నేను పప్పులో కాలేసింది!

కడుపు పట్టిన బిడ్డ యిల్లు పట్టకుండా పోతున్నదని యిల్లిల్లు తిరగవలసిన అవసరం లేకపోయింది. నా ప్రయత్నమే లేదు. కట్నాలు కానుకల ప్రసక్తే లేదు. అమ్మాయికి సరితగ్గ అందగాడు. బాగా చదువుకొన్నవాడు. నాలుగు అంకెల జీతగాడు. వెదుక్కొంటూ వచ్చాడు. వెదకబోయిన లత చేతికి దొరికిందని

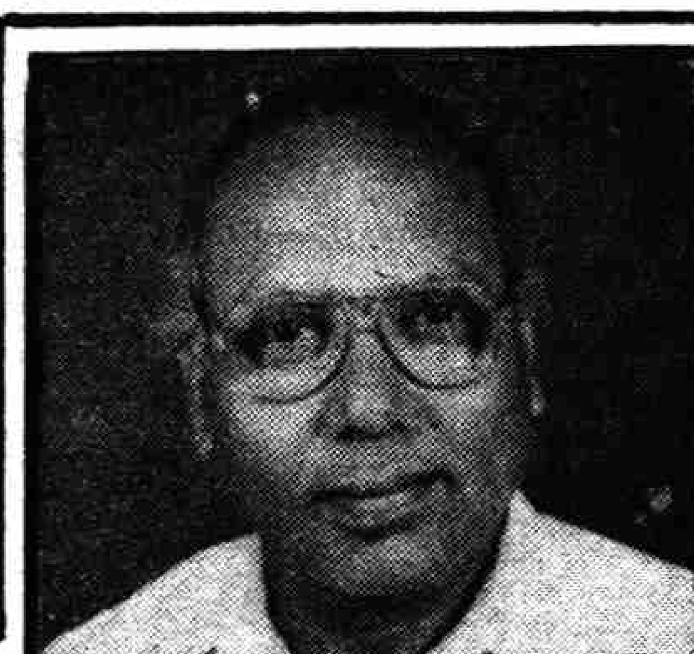

చూస్తూ చూస్తూ ఉండగానే నా యింట్లో.... నా వీధిలో నా ఊళ్ళో నా స్థాయి పెరిగిపోయింది. కలలో కూడా ఎదురుచూడని మన్ననలు మర్యాదలు గమనిస్తూంటే 'నేనే మంత్రినయ్యానేమో?' అన్న భ్రమ. అది ఒక చిత్రమైన భ్రమ. ఆ భ్రమ నన్ను కూర్చోనివ్వడం లేదు. నిలబడ నివ్వడం లేదు.

ముచ్చట పడ్డాడు. మూడుముళ్లూ వేశాడు.

పదిమందికీ నువ్వు చేసిన సహాయమే నిన్నిట్లా ఆదుకొనిందన్నారు పదిమందీ!

అమ్మాయి అదృష్టమన్నారు అయిన వాళ్లూ కాని వాళ్లూ కూడా!!

అంతవరకు బాగానే వుంది కానీ అబ్బాయిదే సమస్యగా పరిణమించింది.

ఎన్ని చదువులు చదివినా.... ఎన్ని పోటీ పరీక్షల్లో నెగ్గినా ఇంటర్వ్యూల్లో వాణ్ణి యింటిదారి పట్టిస్తున్నారు. వాడు యింటికి వచ్చి తల్లిని ఒక ఆటపట్టిస్తున్నాడు. ఆమె గోకుడు మూకుడు

పెట్టి మూయలేనిదిగా తయారవుతూ ఉంది. ఇప్పుడు రాజకీయాన్ని గురించి ఆలోచించడమంటే చేతులు కాలిన తర్వాత ఆకులు పట్టుకోవడమే!

అయినా తప్పేటట్లుగా లేదు.

సరిగ్గా యిదే సమయంలో నన్ను వెదుక్కొంటూ వచ్చాడొక వ్యక్తి!

"మిమ్మల్ని గురించి విన్నాను. పదిమందిలో మీకున్న పలుకుబడి తెలుసుకొన్నాను. ప్రతిఫలాక్ష కోరకుండా పదిమందికి చేతనయినంత చేయడమే మీ లక్ష్యమని నలుగురు చెప్పగా విని ఉప్పొంగి పోయాను. అటువంటి వ్యక్తి అండదండలు ఏ వ్యక్తికైనా కొండంతలని భావించాను. మీతో సంప్రదించి మీ సమ్మతితో రానున్న ఎన్నికల్లో పోటీ చేయాలని సంకల్పం. సంకల్పం నాది. బలం మీది. మీ కలము గళము కూడా నాకు అవసరం. మీ ఋణాన పోను. "

నాలుగే నాలుగు మాటలు!

నన్ను మాట్లాడనివ్వకుండా మాట్లాడాడు.

అదే నిజమైన రాజకీయ నాయకుని లక్షణం!

అతని మాట తీరు నచ్చింది. అతని వినయము విధేయత అతనికి రూపానికి నొప్పింది. రాజకీయాల్లో అతడు బ్రహ్మాండంగా రాణించగలడన్న నమ్మకం కుదిరింది.

సరే! అన్నాను.

అవసరం ఒక మనిషిని ఎంత హీనస్థితికైనా దిగజారుస్తుందనడానికి యిది ఒక నిదర్శనం. నా నిర్ణయం గంగపాలయింది. నా ఓటు వెయ్యడమే కాదు. అహోరాత్రులు అతని వెంటపడి తిరిగి.. రాయగలిగినంత రాసి.. చెప్పగలిగినంత చెప్పి నా మాట కాపాడుకొన్నాను.

అతడు గొప్ప మెజారిటీతో గెలిచాడు!

మోయలేనంత దండకాదు కానీ ఒక మోస్తరు గులాబీల దండ అతని మెడలో వేసి కౌగలించుకొన్నాను.

అతని కన్నులు చెమర్చాయి!

ఇనుమును బాగా కరిగినపుడే కొట్టాలి. మనిషి స్పందించినపుడే పనులు చక్కబెట్టుకోవాలి. అందుకే అన్నాను-

"మీరు నన్ను వెదుక్కుంటూ వచ్చారు. నా సహాయాన్ని కోరారు. ఉడతాభక్తే అనుకోండి. నావంతు పని నేను చేశాను. గొప్ప మెజారిటీతో మీరు గెలిచారు. మీకు రాజకీయంలో ఉజ్జ్వలమైన భవిష్యత్తు ఉందని నేనేనాడో గ్రహించాను. మీ నుండి నేనేమీ కోరడం లేదు. ఒక్కగా నొక్క బిడ్డ. వాడేమీ చెల్లని కాసు కాదు. వాడికొక బ్రతుకు తెరువు...."

"మీరు చేసిన సహాయానికి నెత్తిన వేసుకొన్న శ్రమకు మీ కొడుకుకొక ఉద్యోగమే కాదు. నేను చేయవలసింది చాలా ఉంది. మీరు ఢిల్లీకి రండి. అక్కడే కూర్చోండి. మీ పని పూర్తి చేసుకొన్న తర్వాతే తిరుగు ప్రయాణం కట్టండి!" కృతజ్ఞతాభావం కన్నుల్లో కురుస్తూ ఉంటే రెండు చేతులు పట్టుకొని చేతిలో చెయ్యేసి చెప్పినట్లు చెప్పాడు.

నిజంగా ఆరోజే నా కొడుకు ఒక గెజిటెడ్ ఆఫీసరైనట్లు సంబరపడ్డాను!

నేను ఢిల్లీ ప్రయాణానికి సన్నాహాలు చేసుకొంటూనే ఉన్నాను. ఆలోపుగా అతడు ఢిల్లీలో కూర్చొని ఏ సన్నాహాలు

చేసుకొన్నాడో - ఢిల్లీనుండి వార్త. అతడు మంత్రి అయ్యాడు.

ఓయబ్బో! నాకుశాలకు కుచ్చుల కుళ్లాయి ఒక్కటే తక్కువయింది!

కనిపించిన వాడంతా రెండు చేతులెత్తి దణ్ణం పెడుతున్నాడు. ఎత్తినచేతులు దించకుండా ఏకధాటిగా అభినందిస్తున్నాడు. నా యింటికి రాకపోకలు ఎక్కువయ్యాయి. కాస్త పరిచయస్తులూ మరీ ఆప్తులైతే - "రొట్టె విరిగి నేతిలో పడడమంటే యిదేనయ్యా. అదంతా! కొందరి చేతి వాసి. ఏది ఏమైనా మమ్మల్ని మాత్రం మరిచిపోవద్దు. ఒక కంట కనిపెడ్తూ ఉండు. పాత తంగేడు పువ్వయినా పండగపూట పనికొస్తుందిలే!" అంటూ వాడివేడి వాగ్బాణాలు వదులుతున్నారు.

చూస్తూచూస్తూ ఉండగానే నాయింట్లో... నా వీధిలో.. నా ఊళ్లో నా స్థాయి పెరిగిపోయింది. కలలో కూడా ఎదురుచూడని మన్ననలు మర్యాదలు గమనిస్తూంటే "నేనే మంత్రినయ్యానేమో?" అన్న భ్రమ. అది ఒక చిత్రమైన భ్రమ. ఆ భ్రమ నన్ను కూర్చోనివ్వడం లేదు. నిలబడనివ్వడం లేదు. ఎప్పుడెప్పుడు ఢిల్లీ వెళ్తామా? అతనితో కలిసి ఆనందాన్ని పాలు పంచుకొందామా? ఆ ఆనందంలో మన పని సానుకూలంచేసుకొందామా? అన్న ఆతురత.

ఆ ఆతురత నా ఢిల్లీ ప్రయాణానికి మరింత ఊపు నిచ్చింది.

ఢిల్లీ ప్రయాణమంటే మాటలా? జిల్లాకే ఎల్లలు ఎరగని వాణ్ణి. జిల్లాలు కాదు రాష్ట్రాలు దాటి ప్రయాణం చెయ్యాలి. ఎప్పుడూ ఎక్కని వాడు గుర్రమెక్కితే వెనుకో ముందో అన్నట్లు అలవాటు లేని ప్రయాణంలోబెరుకు వెలిబెరుగ్గానే ఉంది. అయినా అవసరం.

తిథి నక్షత్రాలు గణించి నా జన్మ నక్షత్రంతో గుణించి ప్రయాణానికి లగ్నం పెట్టించాను. బయలు దేరేటప్పుడు మా శ్రీమతిని ఎదురుగా రమ్మని ఆలగ్నానికే బయలుదేరాను. రైలెక్కాను ఆ రైలు పెట్టెలో ఆ సీటుకు చేరగిలబడి దాదాపు ముప్పై ఆరుగంటల ప్రయాణం. ఎట్లా గడపాలో ఏమో? అని ఆలోచిస్తూ కూర్చున్నాను. రైలు కూతవేసింది. కదిలింది. అప్పుడు పరుగుల మీద వచ్చి అదే పెట్టెలో ఎక్కాడు సీతారాం- నా చిన్ననాటి మిత్రుడు. చిరునవ్వుల పలకరింపుల తర్వాత తెలిసింది - అతడు కూడా ఢిల్లీ కేనట.

నా మనసు కొంత కుదుటపడింది.

సీతారాం ఊళ్లు తిరిగిన కోడి. కోళ్లను గెలిచిన కోడి వాడికి నా మనసు తెలుసు. నా మంచితనం తెలుసు. పదిమందిలో కల పలుకుబడీ తెలుసు. అయితే నాది యింట గెలుపే కానీ రచ్చ గెలుపు కాదని కూడా తెలుసు. ఆవులిస్తే పేగులు లెక్కబెట్టే మొగలాయికి నా అవస్థను గ్రహించడం అసలు సమస్యేకాదు. అందుకే ప్రక్కన కూర్చున్నాడు. ఇట్లాంటి దూర ప్రయాణాల్లో ఖర్చును షేర్ చేసుకోవడంలో గల **సౌలభ్యం మీద ఒక చిన్న** ఉపన్యాసం దంచాడు. ఖర్చంతా ఒకరి **చేతుల మీదుగా జరిగి ఆ**

చంద్రగిరి తోటంతా బంగళా... ఆ బంగళా ముందు అలిపిరిగేటంత గేటు. ఆ గేటు కేపక్క ఆ పక్క సెక్యూరిటీ గార్డులు.... వాళ్ల చేతుల్లో తుపాకులు... కండ్లల్లో నిప్పులు... కాళ్లల్లో బూట్లు. ఆ గేటు దరిదాపులకు పోవాలంటేనే గుండె దడ పుడ్తావుంది.

తర్వాత సమభాగాలుగా భరించడంలో గల లాభాన్ని లెక్కగట్టి చూపాడు. లాభసౌలభ్యాల మాట దేవుడెరుగు. మన మాట మన మనసు తెలిసిన మనిషి ఒకడున్నాడు కదా అని సీతారాం చెప్పినదానికంతా నేను గంగిరెద్దులా తలాడించాను.

ఫలితంగా ఢిల్లీ మహానగరంలో ఒక పెద్ద హోటల్లోని చిన్న గదిలో సీతారాం మంచం ప్రక్కన నేలమీద అదనపు పడకకు నన్ను నేను అంకితం చేసుకొన్నాను.

అప్పటికీ పాపం సీతారాం అడగనే అడిగాడు కావాలంటే మీరు మంచం మీదనే పడుకోండి అని. ఆకలి రుచి ఎరుగదు. నిద్ర చోటెరుగదని అనుభవంతో గ్రహించిన వాణ్ణి. 'వద్దు వద్దండీ! మంచంమీదకంటే నాకు నేలమీదనే హాయిగా ఉంటుంది' అని ఒక చిన్న అపద్ధంతో చక్కగా నమ్మించాను.

ముక్తే ధ్యేయంగా కలవాడు అష్టకష్టాలను ఆనందంగా భరిస్తాడట! అప్పటి నా ధ్యేయం మంత్రిగారిని కలుసుకోవడం. అటువంటప్పుడు పెద్ద హోటలు చిన్నగది.. మంచం.. నేల.. తిండీ తిప్పలు వగైరా వగైరా చిన్న చిన్న విషయాల మీద ఆలోచించనే కూడదు.

ఆలోచించకూడదనుకుంటూనే ఆలోచించాను.

ఆ రాత్రి గడిచిపోయింది.

తెల్లవారింది. నా బతుకెట్లా తెల్లారుతుందో కానీ ఢిల్లీలో తెల్లవారడం మాత్రం చాలా చిత్రంగా ఉంది. ఎంత ఆలస్యంగా పొద్దు మునిగిందో అంత ఆలస్యంగా పొద్దు మొలిచింది.

అంతవరకు ఎప్పుడు ఢిల్లీ చేరుకుంటామో? ఎక్కడ ఉంటామో? అక్కడ వసతి ఎట్లా ఉంటుందో? తిండీ తిప్పలెట్లుంటాయో? అని నన్ను కలవరపెట్టిన ఆలోచనలకు సీతారాం పుణ్యమా అని ఏదో ఒక రకంగా పరిష్కారం దొరికింది.

ఇక మిగిలింది ఒక్కటే పరిష్కారం. అది నా ప్రయాణానికే సంబంధించిన పరిష్కారం. మంత్రిగారిని కలుసుకోవడం.

"ఫోన్ నెంబరుంది కదా? యింకెందుకు భయం?" అని ఒకవైపు సీతారాం ధైర్యం చెప్తున్నా నా సందేహం సందేహమే!

సరే! ఫోన్లమీద ప్రయత్నాలు... మన భాష వాళ్లకు... వాళ్ల భాష మనకు అర్థంకాని ఏడుపులు... అర్థమై ఏడ్చినా "యింకా నిద్ర లెయ్యలేదు. ఇప్పుడే స్నానానికి వెళ్లారు. పూజలో ఉన్నారు. అర్థగంట ఆగి ఫోన్ చెయ్యండి" అన్న సమాధానాలు.. అర్థ గంటకు అయిదు నిముషాలు ముందుగానే ఫోన్‌చేస్తే అయిదు నిముషాలకు ముందే వెళ్లిపోయాడని చల్లగా చావు కబురు!

దినగండం నూరేండ్లాయుస్సుగా ఈ తంతు రెండు దినాలు కొనసాగింది. జేబులో బరువు సగానికి సగం తగ్గింది. మంత్రిగారిని కలుసుకుంటామన్న నమ్మకం క్షణక్షణానికి సన్నగిల్లుతూ ఉంది. క్షణం తీరిక లేకుండా సీతారాం తన పనులమీద తిరుగుతున్నాడు. క్షణమొక యుగంగా గోళ్లు గిల్లుకొంటూ ఒంటరిగా ఆ సింగిల్ రూంలో చిత్రహింస. సరిగ్గా అటువంటి సమయంలోనే ఫోన్ మోగింది. అందుకొన్నానుకదా? ఆశ్చర్యం. అవతలి వైపు **సాక్షాత్** మంత్రిగారు!

"నిన్నగాక మొన్ననేకదండీ మీరొచ్చింది. అక్కడంతా సౌకర్యంగానే ఉందికదా? అక్కడే ఉండండి. ప్రస్తుతానికి చాలా బిజీగా ఉన్నాను. రెండు మూడు రోజుల్లో నేనే వచ్చి కలుస్తాను."

ఒక్క ఎగురు ఎగిరి ఎర్రకోట మీద నిలబడి జండా ఎగరేయాలన్నంత ఆనందం!!

ఎదురుచూడడమంటే అంతకు మించిన శిక్షలేదంటారు. కానీ ఆ ఎదురుచూడడం ఏ మంచితోనో సుఖంతోనో ముడిపడిందంటే కాలం గడిచినట్లే తెలియదు. మరొక రెండు రోజులు అట్లా తెలియకుండానే గడిచిపోయాయి. మంత్రిగారినుండి ఫోన్లో పలకరింపులేదు. వస్తాడన్న జాడ అసలే లేదు. అయినా ఆశ చెడ్డది. అదీ నమ్మకంతో ముడిపడింది. ఇప్పుడొస్తాడు. ఇంక కొంతసేపటి కొస్తాడు. అని ఎదురు చూస్తున్న సమయంలో సీతారాం రాయలసీమ నాటుబాంబులాంటి వార్త చెవుల్లో వేశాడు.

"ఢిల్లీలో నా పన్లన్నీ అయిపోయాయి. రేపు సాయంకాలం రైలుకు రిజర్వేషన్ చేయిస్తున్నాను. మరి నీ సంగతి?" అన్నాడు.

ఆ మాటతో కత్తివేటుకు నెత్తురుచుక్కలేదు. నామొగాన. ఎట్లా చెప్పలేక నీళ్లు నములుతూంటే నా అవస్థను గమనించిన సీతారాం.

"చూడు మిత్రమా! రాజకీయ నాయకులకు యిపుడు చెప్పిన మాట యింకొంతసేపటికి గుర్తుండదు. నిన్ను వెదుక్కొంటూ ఆయన యిక్కడికి వస్తాడన్న మాట కల్ల. నీకా ఢిల్లీకి తూర్పు పడమరలు తెలియవు. దీనికి తోడు భాషా సమస్య ఉండనే ఉంది. అందువల్ల నా మాట విను. రేపు సాయంకాలం ఐదు గంటలకే మనం బయలుదేరవలసిన రైలు. ఈ లోపుగా మంత్రిగారి కథ తేల్చుకో. ఆయన బంగళా ఎక్కడుందో తెలుసుకొన్నాను. రేపు ఉదయం ఆరుగంటలకు నిన్నా బంగళాముందు నిలబెట్టే పూచీనాది. ఆ గేటు ముందు మాటువెయ్. ఇంట్లో ఉంటే బయటికి రాకుండా పోడు. బయటికి వెళ్ళి ఉంటే యింటికి రాకుండా పోడు. ప్రస్తుత పరిస్థితిలో గత్యంతరం వేరే లేదు" అన్నాడు.

నా మౌనం అంగీకారంగా అన్నంత పనిచేశాడు.

ఆ మరుసటి రోజు ఆరుగంటలకు నేను మంత్రిగారి బంగళా ముందు నిలబడ్డాను.

చంద్రగిరి కోటంత బంగళా... ఆ బంగళా ముందు అలిపిరి గేటంత గేటు. ఆ గేటు కీ పక్క ఆ పక్క సెక్యూరిటీ గార్డులు... వాళ్లచేతుల్లో తుపాకులు... కండ్లల్లో నిప్పులు... కాళ్లల్లో బూట్లు... ఆ గేటు దరిదాపులకు పోవాలంటేనే గుండె దడపుడ్తావుంది.

అయినా సాహసించాను. అడుగుమీద అడుగ్గా అదురుతూ బెదురుతూ ఆ గేట్ను సమీపించాను.

కావలి కాయమంటే చెవులు వాలేసి సేద దీర్చుకొంటున్న కుక్కలు అలికిడయ్యే కుండికి అదిరిపడి లేచినట్లు సెక్యూరిటీ గార్డుల చేతుల్లో తుపాకీలు నిటారుగా లేచి నిలబడ్డాయి. నేనేదో వాళ్లమీద దాడి చేయడానికి వచ్చినట్లు నన్నొక శత్రువును చూసినట్లు ఉరిమి చూస్తున్నారు. నేను కదిలీ మెదలకుండా నిలబడేసరికి ఒంటిమీద వాలబోతున్న పురుగునో బూచినో విదిలించి కొట్టినట్టు చేతి సైగలతోనే పోపో! అంటూ విదిలించు కొట్టున్నారు.

అప్పుడు ప్రత్యక్షమయ్యాడు అక్కడొక మనిషి!

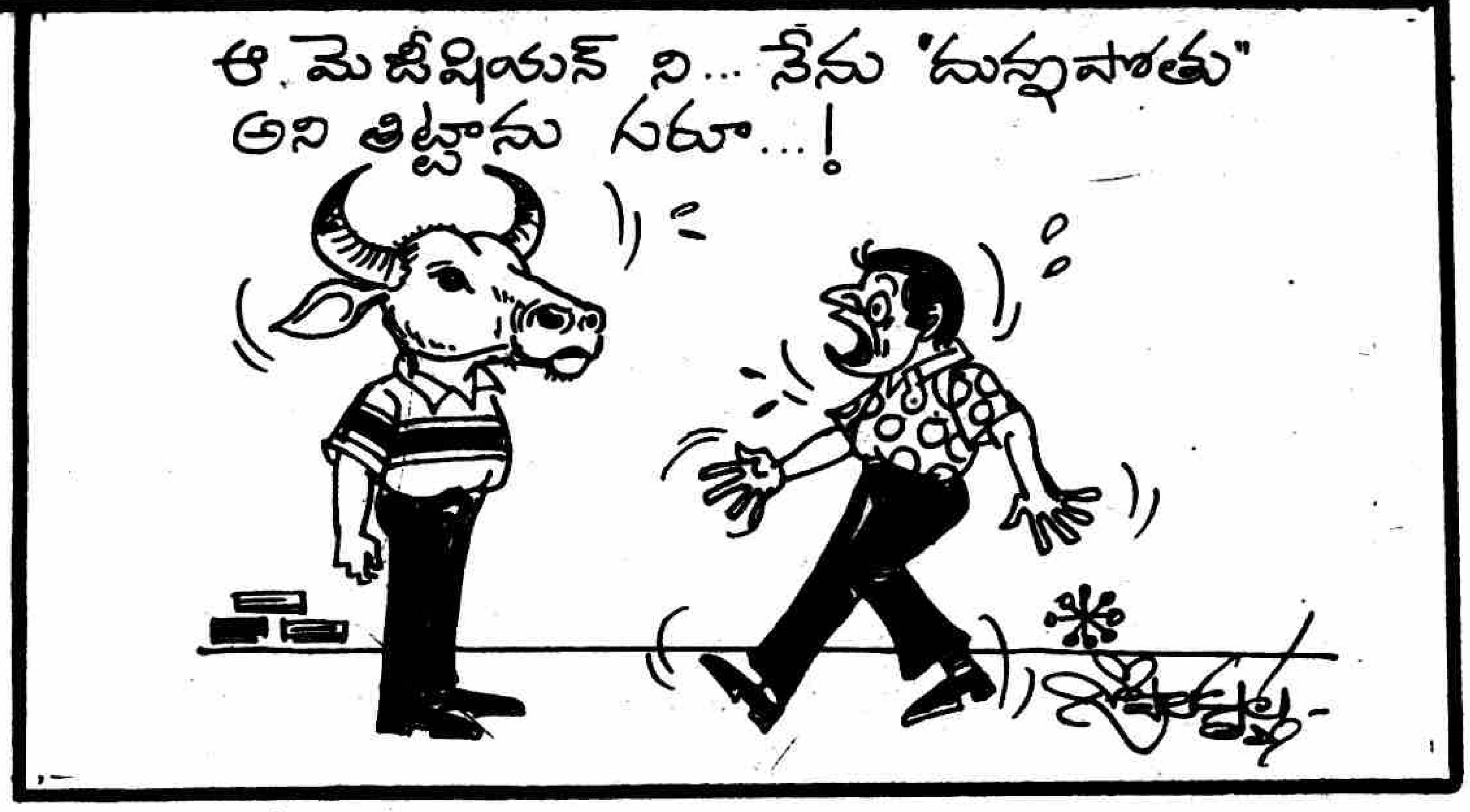

పొడుగుకు తగ్గలావు. లావుకు తగ్గ పొడుగు. ఆ వొడ్డూ పొడుగులకు తగినట్టు వేషధారణ. మనిషి పెద్ద మాంత్రికుడో తాంత్రికుడో అనిపిస్తున్నాడు. నోరు విప్పాడు. నాకు ఎంతో ఆనందమయింది. అతడు మాట్లాడింది తెలుగులో.

ఎవరు మీరు?

చెప్పాను.

ఏవూరు?

చెప్పాను.

ఏంకావాలి?

చెప్పాను.

"ఓ మంత్రిగారినే కలుసుకోవాలా? మాటల్లో చెప్పలేనంత వ్యంగ్యం.

"వారు నాకు తెలుసు"

"నాకు ప్రధానమంత్రి కూడా తెలుసు"

నా అరికాలిమంట ఉచ్చికెక్కింది

"ఆ ప్రాంతం నుండి వచ్చిన ప్రతి బడుద్ధాయి యిలాగే వాగుతాడు. ఆయన గెలవడానికి కారణం తానేనంటాడు. చివరికి తానే ఆయన. ఆయనే తాను! అనడానికి కూడా వెనుకాడడు. ఛీఛీ! ఏం మనుష్యులో ఏం మనస్తత్వాలో?"

అమాంతంగా సెక్యూరిటీ గార్డు పైన బడి వాడిచేతిలో తుపాకీ లాక్కొని యిష్టమొచ్చినట్లు నోరు పారేసుకొంటున్న వాడి తల పగలగొట్టడమో లేదు నా తలే కొట్టుకోవడమో చేయ్యాలన్నంత కోపం వచ్చింది.

కొంప చెరుచుకోవడానికి కాదు గదా నేను యింత ధూరం వచ్చింది. అందుకే కోపాన్ని దిగమింగుకొన్నాను. వాడి మొగం చూడడం కూడా యిష్టం లేకుండా వెనక్కు తిరిగాను. బంగళాకు అల్లంత దూరంలో నిలబడ్డాను.

మంత్రిగారు నిద్రలేస్తారు. లేస్తానే కనీసం కాలాడించడానికైనా ఆ ఆవరణలో అటుయిటూ పచార్లు చేస్తారు. అప్పుడైనా అతని కంట పడకుండా పోతామా? అన్న చిన్న నమ్మకం పెద్ద ఆశగా కాలం గడిచిపోతూ ఉంది.

గంట ఏడయింది. ఎనిమిదయింది. ముందుగానే గూని. తోడుకు మూర్ఛరోగం అన్నట్టు ఉన్నట్లుండి సన్నని తుంపర ప్రారంభమయింది. ఉదయాన వచ్చిన చుట్టం ఉదయాన వచ్చిన వాన ఉండరులే అనుకుంటా ఉంటే అది కాస్త ఉధృతమయింది. లోనికి వెళ్లడానికి లేదు. చుట్టుప్రక్కల తలదాచుకోవడానికి తావులేదు. బాగా తడిసిపోయాను. తలచిందరవందరగా తయారయింది. కాకిగూడులా ఉంది.

అదో అప్పుడు పడింది తలమీద ఫట్మన్న దెబ్బ!

ఉలిక్కిపడ్డాను. దరిదాపుల్లో మనుష్యులు ఎవరూ లేరే? తలమీద దెబ్బ ఎలా పడిందని దిక్కులు చూశాను. అల్లంత దూరంలో నిటారుగ పెరిగిన చెట్టు. ఆ చెట్టుమీద ఒకకాకి గూడు. ఆ గూటిలో పిల్లల కాకి. విడిచిన బాణంలా రివ్వున వచ్చి తలమీద ఒక తన్ను తన్ని మళ్లీ గూటి ప్రక్కన వాలుతూ వుంది.

అప్పటి నా అవతారం బహుశా కాకుల పట్టే వాడి మాదిర ఉండవచ్చు!

'కాకినెత్తిన తన్నితే ఏల్నాటి శని పట్నేట్టేరా అబ్బోడా!" అని చిన్నప్పుడు మాయమ్మ అన్న మాటలు మనసులో మెదిలాయి. అప్పటికే బాగా దెబ్బతిన్న మనసు. దెబ్బమీద దెబ్బ. మనస్సు వికలమయింది. అయినా చేసేది లేకుండా పట్టు వదలని విక్రమార్కుడిలా బంగళాముందు తడుస్తూ నిలబడ్డాను.

మళ్లీ ఒక దెబ్బ తలమీద ఫట్ మని పడింది.

కడుపు రగిలింది. కండ్లల్లో గిర్రున నీళ్లు తిరిగాయి. గిరుక్కుమని చెట్టు వైపు తిరిగాను. ఆ చెట్టు దగ్గరకే నడిచాను. ఆ చెట్టు కింద నిలబడి తలపైకెత్తి రెండు చేతులు జోడించాను.

"నేను నీకు ఓటు వెయ్యలేదుగదా? మరి నన్నెందుకు తన్నుతున్నావే?' అని అడిగాను.

కొమ్మమీద కొలువు తీరి అది నన్ను ఉరిమి ఉరిమి చూస్తూ ఉంది.

దాని కోపానికి కారణం ఊహించుకోలేక బంగళావైపు తిరిగాను.

ఎపుడు గేటు తీశారో? ఎపుడు మంత్రిగారు కారెక్కారో? క్షణాల్లో జరిగిపోయినట్లుంది. నాలుగుబార్లకారు తారురోడ్డు మీద వయ్యారాలు పోతూ ముందుకు చడీ చప్పుడు లేకుండా దూసుకొని పోతూ ఉంది.

గ్రహచారం కాకపోతే అప్పుడే కాకి తన్నాలా? తన్నితే తన్నిందిలే అనుకోని పరిస్థితుల దృష్ట్యా సమాధాన పడకుండా అప్పుడే చెట్టుకిందకి పోవాలా? ఏదో పెద్ద మేధావి అయినట్లు నా తెలివినంతా కాకిమీద చూపాలా? ఆ సందులోనే మంత్రిగారు వెళ్లిపోవాలా?

అంటే ఆ క్షణం నుంచే నన్ను ఏల్నాటిశని పట్టుకొనింద న్నమాట!

లేకుంటే యిలా ఎందుకు జరుగుతుంది?

నా ఏడుపు నాదిగా ఉండే చెట్టుమీద కాకిగోలగా ఉంది.

మళ్లీ చెట్టువైపు తిరిగాను. 'నీవల్లగదా నాకీ గతి పట్టింది?' అనుకోవడం కాదు కానీ. పైకి అనేశాను.

దానిగోల మరీ ఎక్కువయింది. అక్కడే ఉంటే మళ్లీ తన్ను తుందేమో? అన్న భయం. ఇక అక్కడ ఉండి చేయగలిగింది. కూడా ఏమీలేదు.

మెల్లగా ముందుకు నడుస్తున్నాను!

ఆలోచనలు మాత్రం ఆకాకి చుట్టే పరిభ్రమిస్తున్నాయి.

అవును. నాకేదో నమ్మక ద్రోహం జరిగినట్టు తెగబాధ పడిపోతున్నాను. ఎందుకు బాధ పడాలి? ఆ మాటకొస్తే నా నిర్ణయానికి నేనూ ద్రోహం చేశాను కదా? ఎందుకు చేశాను? నా స్వార్థంతో తన స్వార్థంతో తాను నాచేత పనులు చేయించుకొంటే నా స్వార్థంతో నేను తనకు ఉపయోగ పడ్డాను.

ఇద్దరూ స్వార్థులే!

మనుష్యులై ఉండి కూడా కాకికున్న సామాజికదృక్పథం మాలో లేకుండా పోయింది! నోరులేని పక్షి అది సమాజానికి ఎంత సేవచేస్తూ ఉంది!

మా లాంటి స్వార్థుల్ని లోకమంతా కాకులై పొడిచినా తన్ని తగలేసినా తప్పులేదేమో? - బహుశా ఆ కాకిగోలలోని సందేశం యిదేనేమో? అని తోచేసరికి నా తలవాలిపోయింది.